

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gaudi-Nagy Tamás (fél címe 2) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. alperesi jogi képviselő neve jogi főelőadó által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 6. napján kelt 68.P.25.988/2014/32-I. számú ítélete és ellen a felperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 360.000 (háromszázhatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

2006. szeptember 20-án, az MSZP székház környékén történt erőszakos cselekményeket követően éjjel 2 óra 50 perc körüli időben, Budapesten, a VIII. kerület Rákóczi út és Szentkirályi utca kereszteződésében, illetve a Szentkirályi utcában 30-40 fős agresszív, hangoskodó, kiabáló, a Rákóczi úton tömegoszlatásra kivezényelt rendőrökkel szemben álló, a rendőrökre különféle tárgyakat dobáló, garázda jellegű magatartást tanúsító tüntető csoport tartózkodott. Ebben az időben, ezen a helyszínen tartózkodott a felperes is, aki maga is tüntető jelszavakat kiabált, hangoskodott, garázda jellegű magatartást tanúsított.

Amikor a felperes a helyszínt az oszlató sorfal mögött a Szentkirályi utca felől a Rákóczi út irányába ...ral együtt el kívánta hagyni, az ott tartózkodó, addig a tüntetők csoportjával együtt mozgó, a tüntetőket megfigyelő civil-ruhás rendőrök a korábbi cselekményeikre figyelemmel mindkettejükkel szemben intézkedést kezdeményeztek. ... az intézkedéssel szemben nem tanúsított ellenállást, a felperes azonban az elfogási kísérletnek ellenszegült. A vele szemben alkalmazott testi kényszer során a földre került, megpróbálták megbilincselni, azonban elszaladt a Szentkirályi utcán a Bródy Sándor utca irányába, ahol nagyobb számú, a Magyar Rádióhoz kirendelt rendőr a felperest ismételt testi kényszer alkalmazásával megállították. Elfogták, megbilincselték, és a felperest a ... Rendőrkapitányságra előállították. A felperest meggyanúsították garázdaság büntetével, őrizetbe vették 2006. szeptember 20-án 03:02 órai kezdőidőponttal, majd 54 órán keresztül, 2006. szeptember 22-ig őrizetben tartották, előzetes letartóztatásának elrendeléséig.

A felperest bíróság elé állították, majd jogerősen hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt szabadságvesztésre ítélték, mely büntetés végrehajtását felfüggesztette a büntetőügyben eljáró másodfokú bíróság.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2013. október 25-én meghozott jogerős 10.B.VIII.23.399/2013/2. számú végzésével a jogerős ítéletet a felperes börtönbüntetéséről és a pártfogó felügyelet

elrendeléséről a 2006 őszi tömegoszlatásokkal összefüggő elítélések orvoslásáról szóló 2011. évi XVI. törvény (Semmisségi tv.) 1. §-a alapján semmissé nyilvánította.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a felelősségi körébe tartozó rendőrök útján megsértette a személyhez fűződő jogai körében a testi épségét és egészségét azzal, hogy 2006. szeptember 20-án 2 óra 30 perc körül a Rákóczi út Vas utcai kereszteződésénél jogellenesen elfogta, földre teperte és ennek során megrugdosta. Az alperes megsértette a testi épségét és egészségét azzal, hogy 54 órán át tartó őrizete során, több alkalommal bántalmazta, megrugdosta; a személyes szabadságát azzal, hogy 2006. szeptember 20-tól 54 órán keresztül 2006. szeptember 22. napjáig jogellenesen fogva tartotta, valamint őrizetbe vette. Az emberi méltóságát megsértette azzal, hogy a jogellenes elfogása során jogellenesen műanyag kábelkötegelővel megbilincselte és 54 órán át tartó őrizete során vele szemben jogellenes intézkedéseket foganatosított, így megfenyegette és több alkalommal bántalmazta, megrugdosta. A testi épségét és egészségét megsértette azzal, hogy vele szemben nemdohányzó létére dohányzó zárkában foganatosította a kényszerintézkedést és tartotta őrizetben. Az alperest elégtétel adásra, valamint államigazgatási jogkörben okozott nem vagyoni kára megtérítéseként arra kérte kötelezni, hogy fizessen meg részére 4.500.000 forint nem vagyoni kártérítést, ezen összeg után 2006. szeptember 20-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot.

Előadása szerint a barátaival a kérdéses este a Livingroom nevű szórakozóhelyen tartózkodott. Körülbelül éjszaka 2 óra 30 perc körüli időpontban indult hazafelé az Astoriától a Rákóczi úton a Blaha Lujza tér irányába, mivel albérlete a Rigó utcában volt. Észlelte, hogy a Vas utcai kereszteződésnél rendőrökön zárta el az utat a Blaha Lujza tér irányába. Körülbelül 10 percig tartózkodott ott, beszélgetett, amikor a rendőrség oszlató felszólítására a Vas utcától elinduló rendőrsorral hatására az Astoria irányába visszafelé haladt. Az albérletéhez vezető irányba eső legközelebbi utcán, a Szentkirályi utcába letért, észlelte, hogy a Szentkirályi utca és a Bródy Sándor utca kereszteződését is rohamrendőrök zárták el, ezért visszafordult és haladt a Rákóczi út irányába. Ekkor rajta kívül már csak öten voltak a Szentkirályi utcában. Előadta, hogy csak azt szeretne volna megtudni, hogy hogyan, merre tudna hazamenni az albérletébe. Ekkor az egyik civil ruhás tüntető elkiáltotta magát, hogy „Elfogni, tüntető” és az egyikőjük rárontott, kitekérték a kezét és leteperték a földre, majd ütlegelték, rugdosták és szidalmazták. Kötzöbilincset keresve engedtek a szorításból, amit kihasználva megpróbált - az életéért futva - elmenekülni. A rendőröket maga mögött hagyva futott a Bródy Sándor utca irányába, a kereszteződést azonban rendőrökön zárta el, akik elkapták, ismét a földre teperték, megbilincseltek és a keresetében előadott sérelmeket szenvedte el.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a Semmisségi tv. 6. §-a alapján a felperes kizárólag a Ptk. 349. § alapján, államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényt érvényesíthet, ennél fogva a személyiségi jog megsértésének megállapítására irányuló kereset nem foghat helyt. A kárigény megalapozottságának vizsgálata körében pedig szükségszerű előfeltétel a rendes jogorvoslati jog, így a panaszjog kimerítése, a felperes azonban az őrizetbe vételének elrendeléséről rendelkező határozat ellen nem élt panasszal. Vitatta, hogy a felperes bántalmazást szenvedett el az elfogásakor, azt, hogy nem tanúsított volna ellenállást, és azt is, hogy az előállítás során az intézkedő rendőrök megjegyzést tettek panaszjogának gyakorlásával kapcsolatban. Vitatta a felperes fogva tartása kapcsán előadott elszenvedett sérelmeket (az előtérbe az őrizet során a felperest rángatták, a köre dobták, bántalmazták, lelki terrorban tartották, kényelmetlen, hideg, piszkos, nyirkos zárkában matrac nélküli ágyon helyezték el). Előadta, hogy a felperes az első, az állományába tartozó rendőrök által foganatosított rendőri intézkedésnek ellenszegült, az intézkedés alól kivonta magát és elmenekült, a második, a REBISZ által foganatosított rendőri intézkedés során hevesen ellenállt, többszöri felszólítás ellenére sem volt hajlandó együttműködni a rendőrökkel, viszont az intézkedés során nem vitatottan hámsérülése

keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 forint perköltséget, az államnak külön felhívásra 270.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ismertette az Alkotmány 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) és (2) bekezdését, 70/D. § (1) bekezdését, az 1976. évi 8. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezség okmánya 9. cikk 1. pontját, az 1996. évi XXXI. törvénnyel a belső jog részévé vált, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 5. Cikkét, az Alkotmány 55. § (1), (3) bekezdéseit, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, továbbá a Semmisségi tv. 1. §-ának, és 6. §-ának rendelkezéseit.

Elsődlegesen a Semmisségi törvény 1. és 6. §-ának rendelkezéseinek értelmezésével foglalkozott.

Idézte a semmisségi törvénnyel kapcsolatos 24/2013. (X. 4.) AB határozat [60] és [61] bekezdéseit. Az alkotmánybírósági döntés idézett szövege alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Semmisségi törvény 1. §-nak megfelelő értelmezése a felperes esetében az, hogy a hivatalos személy elleni erőszak miatti elítélés tekintendő semmisnek, azaz a felperessel szemben a büntető bíróság által meghozott és a felperes bűnösségét megállapító és vele szemben büntetést kiszabó ítélet semmis, azonban nem jelenti azt, hogy a büntető bíróság ítéletének alapját képező rendőri tanúvallomások és a felperessel szemben folyt büntetőeljárásban keletkezett okiratok lennének semmisek, azokat ki kellene rekeszteni a bizonyítékok köréből. Ebből következően valamennyi bizonyítékot a Pp. 206. §-nak megfelelően értékelt, és egyetlen bizonyítékot sem rekesztett ki a rendelkezésre álló bizonyítékok közül.

A Semmisségi törvény 6. §-ából, mely a Ptk. 349. §-a alapján érvényesíthető igények körébe a bűnösséget megállapító és büntetést kiszabó ítéletek következményeit sorolja, azt a következtetést vonta le, hogy az nem vonatkozik a jogerős büntető ítélet meghozatalát megelőzően folyt büntetőeljárás során alkalmazott vagy foganatosított intézkedésekre, eljárási cselekményekre, így a büntetőeljárás megindulását jelentő elfogás, illetve őrizetbe vétel körülményeire. Nem zárja ki ugyanakkor ezekkel kapcsolatban a személyiségi jogok, mint sajátos polgári jogi személyiségvédelmi eszközök érvényesíthetőségét sem, ezért a felperes keresetét érdemben vizsgálta.

Abból indult ki, hogy az alperes állományába tartozó, valamint az alperes felelősségi körében eljáró rendőrök részéről a felperes irányába tanúsított magatartást kellett vizsgálnia. A felperes kereseti kérelmében a 2006. szeptember 20-án éjjel 02:30 óra körüli időpontban történt elfogásától, a ... Rendőrkapitányságán ugyanezen nap 03:02 órakor megtörtént előállítását követő őrizetbe vételének, 2016. szeptember 22. napjáig tartó ideje alatt foganatosított alperesi intézkedések miatt kérte a polgári jogi személyiségvédelem eszközeinek alkalmazását, így ez volt a kereset tárgya is. Kifejtette, hogy a személyiséget érintő jogsértés megállapításához elegendő annak bizonyítása, hogy a másik fél magatartása a jogosultnak a jog által védett személyiségi érdekkörébe történő behatolást jelent, személyiségi jogait hátrányosan érinti. Ennek megvalósulása esetén a kötelezettnek kell azt igazolnia, hogy a felek közötti jogviszony tartalmánál vagy a törvény rendelkezésénél fogva jogosult volt a beavatkozásra.

Ismertette a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdés, 15. § (1)-(2) bekezdés, 17. § (1) bekezdés, 19. § (1)-(2) bekezdéseit, valamint az Alkotmány 58. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdését. Kiemelte, hogy a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a formális személyiségi jogsértésre a szükségesség és arányosság követelményének betartásával került-e sor, mert a rendőrség intézkedése csak a legszükségesebb mértékben korlátozhatja az eljárás alá volt személy személyiségi jogait és csak olyan módon, amely arányban áll a másik fél magatartásával.

Az ítéleti tényállással összefüggésben utalt arra, hogy azt a Pp. 206. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Bizonyítékként értékelte a peres felek által becsatolt, illetőleg

a felek indítványára beszerzett okiratokat, a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárások adatait, továbbá a jelen peres eljárásban meghallgatott tanúk vallomásait és a felperes személyes nyilatkozatát is.

A bizonyítékok értékelése körében kiemelte, hogy a felperessel szembeni rendőri intézkedéseket közvetlenül megelőző és az alatti felperesi cselekvőségre a bíróság bizonyítékként fogadta el a felperessel szemben intézkedő rendőrök korabeli tanúvallomását. Figyelembe vette, hogy a rendőrök az elfogást követő napon tett tanúvallomásukban egybehangzóan vallottak akként, hogy amikor a Rákóczi úton levő kisebb embertömeg kiszorítására és tömegoszlatására került sor, néhányan köztük a felperes a Szentkirályi utcába indultak, a civil-ruhás rendőrök utasítást kaptak arra, hogy őket kettőjüket fogják el és állítsák elő, amikor erre a körülmények a legoptimálisabbak voltak, a rendőrök igazolták magukat, és felszólították őket, hogy tegyenek eleget a rendőri intézkedésnek, a felszólításnak a perben nem álló ... azonnal eleget tett, a felperes azonban nem, hanem elkezdett szaladni a Szentkirályi utcában a Bródy Sándor utca felé. Egyezően adták elő, hogy a harmadik civil ruhás rendőr útját állta és tanult rendőri fogással földre vitte a felperest.

A felperes elfogását megelőző cselekvőségét illetően elfogadta a felperessel szembeni büntetőeljárásban beszerzett bizonyítékokat, e körben különösen a nyomozati szakban begyűjtött tanúvallomásokat, amely vallomásokat tevő személyek e nyilatkozataikat a bírósági eljárásban is fenntartották. Értékelése szerint egyéb bizonyíték sem a büntetőeljárásban, sem a jelen polgári perben a felperes elfogását megelőző cselekvőségére vonatkozóan nem merült fel, ami cáfolná vagy megdöntené ezen bizonyítékok bizonyító erejét. Kiemelte, hogy a rendőrök nem egyedül és kizárólagosan a felperessel szemben intézkedtek.

A felperes tudattartalmát és vallomását elemezve rögzítette, hogy a felperesnek tudomása volt a korábbi eseményekről, tisztában volt azzal is, saját bevallása szerint, miszerint az ilyen fajta állampolgári megmozdulás nem helyén való, nem tekinthető jogszerűnek. Értékelte, hogy mindezen ismert körülmények ellenére nem került el az érintett útszakaszt, kíváncsisága hajtotta a balhé felé, amelynek bizonyos értelemben saját maga is részesévé és résztvevőjévé vált, hiszen elismerte, hogy kiabált, tüntető jelszavakat hangoztatott. Bizonyított tényként állapította meg azt is, hogy a felperes hallotta a felszólítást a helyszín kiürítésére. A felperes letért a Szentkirályi utcába, ahol egy kisebb csoportosulás tartózkodott és azt a felperes is tapasztalta - saját vallomása szerint -, hogy mások dobálóztak, egy-két tárgy repült. Ebből arra következtetett, hogy a felperes fel tudta mérni, hogy a rendőri felszólításnak és a rendőri intézkedésnek ellenszegülő helyzet alakult itt ki. A felperes nyilatkozata alapján a feszültséget, félelem keltő helyzetet maga is érezte.

Nyilvánvaló volt a felperes számára a fentiek alapján, hogy a helyszínen tartózkodó rendőri erők az utcákban rendbontó, hangoskodó, kiabáló és dobáló állampolgárokkal szemben fellépnek, velük szemben folyamatosan rendőri intézkedésekre kerül sor és ez történik a felperes vonatkozásában is.

Utalt arra, hogy a gyülekezési szabadság magában foglalja az egyén jogát a vélemény kinyilvánítására, ha azonban ezt egy nem jogszerű megmozdulás keretében, annak részeseként gyakorolja, ezáltal a közrendet, a köznyugalmat veszélyezteti vagy mások békés nyugalma zavarja, a rendőrségnek fel kell lépnie. Megítélése szerint az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében köteles volt alávetni magát és engedelmeskedni a rendőr utasításának. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem volt kétségbe vonható. Mivel a felperes által is felmérhetően félelmet keltő volt a szituáció, mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan nem volt megállapítható jogszerűtlenség a rendőri intézkedés tekintetében. A felperesnek a rendőri intézkedés során a felszólításnak eleget kellett volna tennie, azonban a felperes ehhez képest megkísérelte kivonni magát az intézkedés alól, az intézkedésnek, kényszerintézkedésnek ellenszegült, elszaladt, ezt maga sem vitatta.

Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a felperes mindezen cselekvősége megalapozta a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség és ellenszegülés olyan fokú gyanúját, amely megfelelő jogalapot teremtett a felperessel szemben kényszerítő eszköz (testi kényszer és bilincs) alkalmazására, valamint arra is, hogy a felperest a nyomozó hatóság előállítsa és a nyomozó hatóság

minősítése szerint garázdaság bűncselekményének alapos gyanúja miatt őrizetbe vegye, és kihallgassa.

Kiemelte, hogy az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendőri intézkedésekkel szemben a jogorvoslati jogot az Rtv. 92. § (1) bekezdése biztosítja, az intézkedés alá vont ellenszegüléssel nem bírálhatja felül a rendőri intézkedés jogszerűségét.

Ismertette az Rtv. 15. § (1)-(2) bekezdését, a 16. § (1) bekezdését, 17. § (1) bekezdését, 47. § és 48. §-it. A felperessel szemben alkalmazott rendőri intézkedés-sorozat mozzanatait külön-külön vizsgálva azt állapította meg, hogy a felperes magatartása a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülésnek minősült, ezáltal megfelelő jogalapot szolgáltatott a felperes cselekvősege a kényszerítő eszközök közül a fokozatosság elve szerinti legenyhébb eszköz, a testi kényszer, majd a bilincs alkalmazására az Rtv. 15. § (1) bekezdésében rögzített arányosság elvére is figyelemmel.

A leírt elfogási szituációban, dulakodás közben keletkezhetek a felperesen horzsolások, hámsérülések, ennek tényét a rendőri jelentés is tartalmazza, ezek azonban a jogszerű rendőri intézkedéssel szükségszerűen következtek be. Bizonyítás hiányában ezzel szemben nem állapítható meg az, hogy a felperest a vele szemben intézkedő rendőrök az elfogása során rugdosták, ütlegették. Tekintettel arra, hogy a felperes előállításának oka az utasítás adásakor az volt, hogy bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható, ezért mind az előállítása, mind pedig az őrizetbe vétele és törvényes ideig őrizetben tartása indokolt, szükséges és arányos volt, mivel két napon belül a büntető bíróság elrendelte az előzetes letartóztatását. Megalapozatlannak találta ezért azt a felperesi állítást is, hogy az alperes megsértette a személyes szabadságát azzal, hogy fogva tartotta és őrizetbe vette.

Hangsúlyozta, hogy az alperes által vitatott állításait a felperesnek kellett bizonyítania a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt bizonyítási szabály alapján. A felperes azonban nem bizonyította, hogy az 54 órán tartó őrizete során az alperes alkalmazottai több alkalommal bántalmazták, megrugdosták, megfenyegették, illetve hogy vele szemben - nemdohányzó léte -, dohányzó zárkában foganatosították a kényszerintézkedést.

Kitért arra is, miszerint a felperes előadta, hogy büntetőeljárást kezdeményezett a vele szemben intézkedő rendőrökkel szemben, de ezen büntetőeljárás iratainak a jelen polgári perbeli beszerzését nem indítványozta. Semmilyen más bizonyítékot a bántalmazására vonatkozóan nem adott elő a jelen perben.

Kifejtette, hogy a jogszabályoknak megfelelő, jogszerű és az alakiságok betartásával foganatosított, személyes szabadságot korlátozó intézkedések a személyhez fűződő jog megsértésének feltételeként a jogellenesség megállapíthatóságát kizárják. Jogellenesség hiányában a felperes személyhez fűződő jogának megsértése nem állapítható meg egyik vonatkozásban sem, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlanság miatt elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását. Fellebbezését elsődlegesen arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a Semmisségi tv. 1. § és 6. §-át tévesen alkalmazta. Annak háttérében az állt, hogy egy nyilvánvalóan speciális környezetben a jogszabályok teljes figyelmen kívül hagyásával születtek meg ítéletek, amelyek semmissé nyilvánítását célozta a törvény. Hangsúlyozta, hogy ez a törvény az Alkotmánybíróság próbáját is kiállta. Ezt a szempontot figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, amikor a Semmisségi tv. értelmezését úgy szűkítette, miszerint a jogszabály csupán behatárolja a semmisséggel érintett ügyek csoportját.

Nyilvánvaló, hogy a jogalkotói szándék arra irányult, hogy a rendkívül nagy számban jogszerűtlenül meghozott ítéletek alapján képező jogellenes bizonyítékokat kirekesszék a bizonyítékok köréből, így többek között a rendőrtanúk vallomását is.

Utalt arra, hogy a rehabilitációs célt a Semmisségi tv. 6. §-a még egyértelműbbé teszi. A semmissé nyilvánított ítéleteknek abszolút hatálya van, az mindenkire nézve kötelező és mindenkivel szemben hatállyal bír. Másrészt, akinek elítélését a Semmisségi tv. alapján megsemmisítik, úgy a semmissé

nyilvánított elítélésekhez kapcsolódó mindennemű kényszerintézkedés és azok következményei államigazgatási jogkörben okozott károknak minősülnek. Ebből az következik, hogy a jogalkotó a kártérítés jogalapját erre az esetre szólóan törvényben rögzítette és a megsemmisített elítéléssel összefüggésben elszenvedett kényszerintézkedések ex lege jogellenesek. Csak az vizsgálható a jogalap tekintetében, hogy a reparációs vonzatú kényszerintézkedés megsemmisített elítéléssel összefüggésben került-e foganatosításra. Hivatkozott arra is, hogy ennek a bizonyítási kötelezettségének a felperes eleget tett. Bizonyította a jelen perben, hogy a kárigényét a megsemmisített elítéléshez kapcsolódó kényszerintézkedések, elfogás, bilincselés, előállítás, őrizet és a kényszerintézkedések során elszenvedett sérülések alapján terjesztette elő.

Hivatkozott arra, hogy a kár mértékét a felperes személyes előadásával, illetve három tanú egybehangzó vallomásaival is bizonyította.

Idézte az alkotmánybírósági határozat egyes megállapításait, kiemelte abból, hogy 2006 őszén Magyarországon deklaráltan a jogállam keretei között, de azzal összeegyeztethetetlen események történtek. A semmisnek tekintés az elítélt jogi, erkölcsi és politikai rehabilitálását jelenti.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a 33/2010. (VI. 11.) OGY határozat megfelelő alkalmazását is.

Nem foghatott helyt azon bírósági érvelés és indokolás sem, mely szerint az alperes által elkövetett jogsértő magatartások szükséges és arányosak voltak. Téves az a megállapítás is, miszerint a felperes alapot teremtett magatartásával a vele szembeni intézkedésre, mivel mindezt olyan rendőri tanúvallomások bizonyítják, amelyeket szükséges a bizonyítékok köréből kizárni a Semmisségi tv. értelmében.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság lényegében a Semmisségi tv. alapján kizárt rendőri tanúvallomásokra alapozta ítéletét. A bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül is mérlegelte, ugyanis rendelkezésre álltak olyan egyéb bizonyítékok is, amelyek cáfolták, illetve megdöntötték a rendőri vallomások és jelentések bizonyító erejét. Ebben a körben utalt arra, hogy következetes előadást tett arról, miszerint semmilyen olyan magatartást nem fejtett ki, amelyre hivatkozással az alperes jogszerűen intézkedés alá vonhatta. Nyilatkozatait más eljárásokban is hasonlóképpen, következetesen adta elő.

Hasonló rendőri intézkedés áldozatává vált, ... csatolt írásbeli tanúvallomása szintén cáfolja a rendőr tanúk vallomását. A tanúvallomásból kiemelte, hogy vele korábban a tanú nem találkozott, a közös cselekmény vele a helyszínen csupán annyi volt, hogy arról beszéltek, hogy miként lehetne a rendőrök által körbezárt csapdahelyzetből kijutni. A tanú azt is megerősítette, hogy vele szemben a civil rendőrök alkalmaztak erőszakot oly módon, hogy amíg a földön hevert szintén ütötték, rúgták, pedig megadta magát.

A rendőri vallomásokkal szemben a kétséget megalapozza a Semmisségi tv.-en túl az is, hogy az alperes állománya 2006. szeptember 18-21. és 2005. október 23-24. közötti tömegrendezvények résztvevői elleni fellépések során saját bűncselekményének leplezése érdekében sorozatban gyártotta a valótlan tartalmú jelentéseket. Másrészt az alperesi intézkedés ítélet szerinti jogszerűségét megalapozó vallomásokat részben jelenleg is alperesi állományba, részben pedig egykori alperesi állományba tartozó rendőrök tették, így azokat nem lehet elfogulatlannak tekinteni.

..., dr. ... tanúk vallomásából kiemelte, hogy szerintük a felperest körülbelül az elfogása előtt 2-3 órával kezdték figyelni, az intézkedés előtt a látókörükbe került a felperes. Ezzel szemben olyan nyilatkozatot tett arra, hogy egészen hajnal kb. 02:15-ig a közelben található Livingroom elnevezésű szórakozóhelyen szórakozott társaival együtt, ami cáfolja a rendőri vallomásokat. A vallomását alátámasztotta további két tanú, akikkel együtt szórakozott. Nevezett tanúk vallomása körében semmiféle szavahihetőségüket kétségbe vonó körülmény nem merült fel. Ezzel a jelen perben nyilatkozó rendőr tanúk szavahihetősége megdőlt. Kiemelte, hogy ha volt is jogalapja az eljáró rendőröknek a vele szembeni intézkedésre, az nem lehet aránytalan.

Ehhez képest bizonyításra került az eljárás során az, hogy az elfogása és előállítása során brutálisan

bántalmazták, és máig tartó pszichés és lelki károsodást okoztak a számára.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a rendőri intézkedések miatti perekben, a szükségesség és arányosság körében kialakult bírósági gyakorlatot.

Álláspontja szerint az előzetes letartóztatása ugyanúgy jogellenes volt, mint a bántalmazása és fogva tartása, előállítás, majd bűnügyi őrizet címén.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

Elsődlegesen azzal kellett a fellebbezésre figyelemmel is foglalkozni, hogy a Semmisségi tv.-t a jelen ügyben mennyiben lehetett alkalmazni; az elsőfokú bíróság sértett-e jogszabályt a bizonyítékok értékelésénél azáltal, hogy a felperesi érvelés szerint speciális törvény által semmisnek minősített bizonyítékot értékelt.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes a jelen perben nem a Semmisségi tv. 6. §-a alapján terjesztette elő keresetét. Nem az elítélés és annak következményei miatt őt ért károkat, nem vagyoni hátrányokat érvényesítette a perben, ezeket a felperest elítélő szerv által a Semmisségi tv. 6. §-a folytán jogellenesen, közigazgatási jogkörben okozott károknak tekintve. A felperes keresetében egy olyan eseménysort sérelmezett, ami az elítélését megelőzte, és amely az első rendőri intézkedéstől az őrizet végéig tartott. A felperes mindezt az elítéléstől függetlenül indokolatlan, jogtalan rendőri intézkedésnek, beavatkozásnak, bántalmazásnak minősítette.

Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt azzal, hogy a kifogásolt rendőri intézkedéseket és kényszerintézkedéseket a Ptk., és az Rtv. szabályai szerint vizsgálta, és nem a Semmisségi tv. 1. §, 6. §-a alapján.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a hivatkozott 24/2013. (X. 4.) AB határozaton alapuló norma értelmezésével, melynek ítéletben is idézett részletét {[60], [61] bekezdések} felperes nyilvánvalóan alaptalanul támadta. Az Alkotmánybíróság az elsőfokú bírósággal egyezően a rendőri vallomások, jelentéseket mint az elítélés alapját képező bizonyítékokat a norma alkalmazási körét tekintve tartotta relevánsnak, az elsőfokú bíróság nem alkalmazott indokolatlan szűkítést. Az Alkotmánybíróság kiemelte, hogy az ex gratia jellegű jogszabály az aggálytalan rendőri intézkedéseken alapuló elítélésekre is kiterjedt [61]. A Semmisségi tv. 1. § normaszövege egyértelműen határozza meg továbbá a jogi norma diszpozícióját, és a jogkövetkezményt: az 1. §-ban írt feltételek fennállta esetén a szabálysértési megállapításokat és bírósági elítélések semmisségét mondja ki, nem pedig a rendőri tanúvallomások, és rendőri jelentések semmisségét. Ezen felül kizárólag abban az esetben alkalmazható, ha a megállapítás, illetve az elítélés csak rendőri jelentésen és rendőri tanúvallomáson alapul, nem pedig akkor, ha rendőri jelentésen, tanúvallomáson és egyéb bizonyítékokon nyugszik a marasztaló határozat. A felperesnek a törvény indokolására, az alkotmánybírósági határozat egyéb részleteire való hivatkozásai a fenti megállapításokat nem cáfolják. Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt, amikor a bizonyítékokat - beleértve a rendőri tanúvallomásokat és a rendőri jelentéseket is - bizonyítékként értékelte.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból is, hogy a Semmisségi tv. nem változtatott azon, hogy a rendőri intézkedések, kényszerintézkedések, illetve az őrizetbe vétel jogszerűsége - mint személyes szabadságot korlátozó hatósági cselekmények - személyiségi jogsértés aspektusából is vizsgálhatóak. A Semmisségi tv. 6. §-a továbbá a megsemmisített elítéléshez, szabálysértési

megállapításhoz fűződő intézkedések, kényszerintézkedések által okozott károkat minősíti államigazgatási jogkörben okozott kárnak, amiből egyértelműen következik, hogy a megsemmisített elítélést követő intézkedésekre, kényszerintézkedésekre vonatkozik a 6. §, hiszen a megsemmisítéssel ezek jogalapja vész el. Az azt megelőző intézkedésekre, kényszerintézkedésekre - így a jelen perben az alperessel szemben érvényesített, az őrizet végéig tartó idő alatt történt eseményekre - nem vonatkozhat. Ezek ugyanis nem a megsemmisített elítélés, szabálysértési megállapítás következményei, hanem előzményei, amelyek szempontjából az elítélés közömbös.

A 6. § a megsemmisített elítélést és annak következményeit jelentő intézkedéseket, kényszerintézkedéseket közigazgatási jogkörben okozott kárigény jogalapjának, károkozó magatartásnak tekinti. Nem rendelkezik azonban arról, hogy az ügyészség, bíróság megsemmisített cselekményeiért, mint jogellenes magatartásaiért is az alperesnek kellene helyt állnia, ilyen következtetés a jogszabály tartalmából nem vonható le.

A felperes által hivatkozott OGY határozat a bíróságot nem kötő norma, a jogszabály normatív tartalmát nem érinti. A határozatban foglalt körülmények, megállapítások a Semmisségi tv. rendelkezéseivel ellentétesen, a jogszabály hipotézisét, illetve a diszpozícióját módosító tartalommal nem értelmezhetőek. Az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt az OGY határozat ilyen irányú értékelésének mellőzésével.

A felperes keresetét fentiek alapján nem a Semmisségi tv., hanem személyiségi jogi, illetve közigazgatási jogkörben okozott kártérítési keresetként kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a Ptk. 76. §, Ptk. 339. § (1) bekezdése, 349. § (1) bekezdése alapján arra, miszerint a felperes tartozott bizonyítani, hogy az alperes személyiségi jogaira behatást jelentő magatartást tanúsított, a személyiségi jogsértő magatartást, az ezzel okozott sérelmet, kárt. Ezen túlmenően azt is, hogy a kár elhárítására alkalmas, rendelkezésre álló jogorvoslatot kimerítette, vagy az nem vezetett eredményre.

Az alperesnek kellett bizonyítania a beavatkozás, intézkedés jogalapját, jogszerűségét, valamint a felelősség alól kimenthette magát annak bizonyításával, hogy úgy járt el ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság a fentiek körében a felek által indítványozott keretek között a szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság ebben a tekintetben azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőbíróság által megállapítottnál részben szűkebb, ugyanakkor részben a szükségesnél tágabb körben rögzítette az elfogást megelőző tényállási elemeket. Az intézkedések jogszerűsége feltételeinek fennállásához, az intézkedések előzményeinek feltárásához szükséges ténybeli elemek ez alapján is megállapíthatóak voltak a másodfokú bíróság ítéletének tényállási részében kiemeltéknek megfelelően.

A fellebbezésben megjelölt okokból az elsőfokú bíróság tényállásának és a bizonyítékok felülmérlegelésére nem volt lehetőség, az a Pp. 206. § (1) bekezdését nem sértette, az alábbiakra is figyelemmel.

A felperes vallomásai, nyilatkozatai - hivatkozásával szemben - nem voltak következetesek és ellentmondásmentesek. Első gyanúsított kihallgatása alkalmával arra hivatkozott, hogy csak haza akart menni, a helyszínen beszélgetett, nem tudott másfele menni. A később, jelen per során meghallgatott tanúkat (... , ...) arra kérte meghallgatni, hogy nem tüntetett (vallomás jegyzőkönyve lezárva 2006. szeptember 20. 8 óra 13 perc). A folytatólagos gyanúsított vallomás (vallomás jegyzőkönyve lezárva 2006. szeptember 20. 15 óra 45 perc) alkalmával kifejezetten azzal védekezett, hogy összekeverték valakivel, sokan voltak ott, ugyanakkor már elismerte, hogy annyit

kiabált, hogy „Gyurcsány mondjon le!”, a rendőröknek, hogy „Ti is magyarok vagytok.” Ekkor már megemlítette az egyik rendőr tanúvallomásában szereplő részletet is, mely szerint kijött egy lakó is a hangoskodás miatt. A büntetőtárgyaláson elismerte, hogy mondta egyszer azt is, hogy „zsidóbérenc banda,” amit megbánt (PKKB 7.B.VIII.22.056/2006/2. számú jegyzőkönyv).

Kétségesse vált azon nyilatkozata, miszerint nem tüntetőként volt jelen a helyszínen, mivel 23 óra körül a Kossuth téren a 6/F alatt csatolt fényképek készültek róla, amelyen zászlót tartó barátjával együtt látható. A Rákóczi úton olyan fényképet készített, amelyen háttérben az oszlató sorfal, jobb szélén tőle alig pár méterre a rendőrökkel szemben álló csoportosulás része látható. A fénykép készítményét pedig azzal indokolta, hogy „történelem” zajlott (PKKB. 16.B. 30.688/2013/32.). A tüntető jelszavak kiabálásán túl elismerte azt is, hogy azt kiáltotta, miszerint „jönnek,” „megállnak” (PKKB 7.B.VIII.22.056/2006/2. számú jegyzőkönyv), ami csak a csoport többi tagjának tájékoztatásaként értékelhető az oszlató rendőrsorfal mozgását illetően. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes nem tudta, hogy a vádlott társán kívül négy velük együtt mozgó tüntető valójában civilruhás rendőr.

A fellebbező álláspontjával szemben a felperes által megjelölt, a szórakozóhelyen tartózkodását alátámasztó tanúk vallomását az elsőfokú bíróság figyelembe vette, az alapján tényként állapította meg, hogy a felperes 2 óra 30 perc körüli időig a Livingroom nevű szórakozóhelyen tartózkodott. Ugyanakkor ez nem áll ellentétben azzal az elsőfokú ítéleti megállapítással, hogy 2 óra 50 perckor a felperes a Rákóczi út Szentkirályi utca kereszteződésében, illetve a Szentkirályi utcában tartózkodó 30-40 fős, agresszív, hangoskodó csoportosulás helyszínén tartózkodott, ahol maga is kiabált hangoskodott, garázda jellegű magatartást tanúsított. Nem volt ezért ügydöntő jelentősége annak, hogy a felperes 2 óra 30 perc körüli időpontig mit csinált.

A rendőrtanúk nyomozati vallomásában, illetve büntetőbírósági tanúvallomásában nem kapott hangsúlyt az, hogy a felperest mióta figyelték meg, mivel a nyomozati vallomásokból és a gyanúsításból egyértelműen kitűnt, hogy a felperes terhére elsősorban a sorfal elindulását követően és elfogását megelőzően nem sokkal történt cselekményeket rótt fel a vádhatóság. A büntető eljárásban sem volt vitatott, hogy történt dobálózás, az volt a védekezésnek megfelelően vizsgált kérdés, hogy a felperest összetéveszthették-e valakivel, a felperes vagy más dobált.

A jelen eljárásban is meghallgatott ... tanú volt az, aki 2016-ban tett tanúvallomásában a felperes 2-3 órás megfigyeléséről nyilatkozott, illetve arról, hogy már délután 17-18 óra óta az Astoriánál voltak, és figyelték a tömegben lévőket (26. számú jegyzőkönyv). Dr. ... tanú azonban szintén jelen eljárásban tett vallomásában (31. jkv.) a felperes figyelését 30-60 perc körüli időre tette, a 2-3 órára vonatkozó kérdésre úgy nyilatkozott, hogy az számára túlzottnak tűnik, de a korábbi dokumentumok áttekintését javasolta. A 30-60 perc körüli figyelés a közeli szórakozóhelyből felperes nyilatkozatai szerinti 2 óra 15 perc (26. számú jegyzőkönyv), 2 óra 30 perc körüli távozási időpont és felperes elfogásának 3 óra 2 perces időpontjáig eltelt idővel nem áll ellentmondásban. ... tanú vallomásának ezen pontatlanságának, az eltelt 10 évre is figyelemmel nem lehet a felperes által kívánt, vallomásait cáfoló jelentőséget tulajdonítani.

... gyanúsított kihallgatása (lezárva 2006. szeptember 20. 9 óra 18 perc) során úgy nyilatkozott, hogy a Come In night clubból éjjel 2 órakor kívánt hazamenni Békásmegyer felé. A Kossuth tér felé vette az irányt, azt gondolta, hogy kíváncsiságból megnézi a tömeget, vett egy sört a tér melletti éjjel nappaliban, a járdán ment végig, ahogy lehetett és sodorta a tömeg, talán így keveredhetett az Astoriához. Az általa elmondott időpontok és útvonal nem egyeztethető össze a számára hazafelé vezető útiránnyal. Az eseményeket megelőzően a sodródásával kapcsolatban elmondottakra tekintettel szavahihetőségével kapcsolatban komoly kételyek merültek fel, a vallomása a rendőrtanúk vallomásának cáfolatára nem volt alkalmas. A tanú korábbi II. rendű vádlottként maga is érintett volt a büntetőeljárásban, írásbeli vallomása szerint (6/F/5) vele szemben egyenruhások

intézkedtek, „azonnal megadta magát, lefeküdt a földre hasra”, mégis bántalmazták. Vele és a felperessel szemben elmondása szerint más rendőrök intézkedtek a kereszteződésben, amire tekintettel az őt ért esetleges bántalmazásból nem lehet arra következtetni, hogy a felperest bántalmazták a civil nyomozók elfogásának megkísérlése során. Ezt a feltételezést gyengíti, hogy a felperesnek sikerült elmenekülnie a civil ruhában lévő rendőrök elől, azaz bár a felperes földre került, nem voltak képesek az ellenállását tartósan leküzdeni. Az a felperesi előadás (PKKB. 16.B. 30.688/2013/32.), mely szerint a civil rendőrök az erős testfelépítésű felperest, földön fekvő helyzetből a kar hátrafeszítése és bilincselés helyett hagyták volna felállni, és emiatt tudott elszaladni, szokatlansága és célszerűtlensége miatt szintén nem minősíthető logikusnak. Aggályos az is, hogy miután a rendőrök abbahagyták a bántalmazását és hagyták felállni, a felperes - bár nem tett semmit - az életéért szaladt a rendőrök elől abba az irányba (Bródy Sándor utca), ahonnan egyébként már korábban látta elmondása szerint, hogy jöttek a rendőrök.

A 2006-os őszi rendőri jelentések, arra épülő rendőri tanúvallomások figyelemmel az ott hivatkozott jelentésekkel összefüggésben az alkotmánybírósági határozatban foglaltakra, a kialakult automatizmusokra, általában önmagukban nem tekinthetők aggálytalannak. Ugyanakkor a perbeli rendőrök nem nagy számú, 30-40 fős csoportosulás között gyűltek el, a vallomásaikban előadottak kellően részletezettek, logikusak és túlzásoktól mentesek voltak, a rendőri jelentésben is szereplő elfogást sikeresen nem a bántalmazással megvádolt két tanú hajtotta végre. Az elfogást megelőzően az elsőfokú ítéleti tényállás releváns részeiben a felperes fentebb is kiemelt nyilatkozatai részben a rendőrtanúk vallomását erősítették meg: a helyszínen egy kiabáló, hangoskodó, a meginduló rendőrsorfalra dobáló csoport volt, a felperes kiabált is, azaz nem passzív szemlélő volt csupán, a csoportban lévőkkel kommunikált a rendőrsorfallal mozgásáról, az intézkedés elől elszökött.

Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a felperes az elfogása, fogvatartás során elszenvedett bántalmazást nem tudta bizonyítani, ennek bizonyítatlansága a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján felperes terhére esett. A másodfokú bíróság a bántalmazás kapcsán kiemeli, hogy a felperes pótmagánvádlóként a rendőrökkel szemben eljárást folytatott, ami azonban a nyilatkozatok szerint a rendőrök felmentésével végződött. E körben a felperes a rendőrök elleni eljárás iratainak beszerzését nem indítványozta, panasszal a rendőri bántalmazás miatt nem élt. A csatolt fényképeken részben látható, illetve megállapított sérülések (hámsérülések a fejen, oldalán, állán pörkkel fedett sérülés, bal szem körül véraláfutás, könyök kinyújtásának elváltozás nélküli fájdalma; 22. szám alatti iratok) kétség kívül az elfogásának folyamata alatt keletkeztek, erre a rendőri jelentés is utalt. Ezek azonban nem olyan súlyúak, jellegűek, hogy elfogásának leírt rendkívüli körülményeivel (futás közben földre vitellel, heves ellenállásával), nyilvánvalóan összeegyeztethetetlenek lennének. A bántalmazás alátámasztására objektív bizonyíték, orvosszakértői vélemény sem állt rendelkezésre. A csatolt jegyzőkönyvben (6/F/8, PKKB. 16.B. 30.688/2013/46.) foglalt orvosszakértői megállapítás bár nem zárta ki, de nem is valószínűsítette a seb alakja, jellege alapján, azt a következetesen állított felperesi előadást, miszerint a civil rendőrök fejen rúgták és ettől keletkezett a sebesülése. A szakértő a felperes hivatkozásával szemben a szemüreg beverzését nem tudta megállapítani, a felvétel a szakértőt a szemet érintő sérülésről nem győzte meg.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes fogvatartása során keresete állítása szerint elszenvedett sérelmeit (bántalmazás, megfélemlítés, fogvatartás keresetben sérelmezett körülményei) bizonyítékokkal nem támasztotta alá, a bizonyítatlanságot e körben is a terhére kellett értékelni [Pp. 164. § (1)]. A 2006 őszi események alapján a jogellenes rendőri bántalmazás egyedi ügyben sem tekinthető köztudomású ténynek.

A fentiek alapján nem csupán a rendőri jelentések, rendőr tanúk vallomása, de a büntetőiratokban tett nyilatkozatok, fényképek, és az elfogás vitássá nem tett mozzanatai is kellően alátámasztották az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított releváns tényeket.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság következtetéseivel is túlnyomórészt egyetértett, az alábbi kiegészítések mellett.

Az elsőfokú bíróság helytállóan vont le következtetést arra, hogy a felperes a gyülekezési jog és a vélemény-nyilvánítási szabadság megengedett kereteit számára is felismerhetően nyilvánvalóan túllépte. Éjjel 2 óra után az utcán, rendőröket dobáló csoporttal együtt tartózkodás, lakókat pihenésükben zavaró hangos, véleménynyilvánítás nem a gyülekezési jog és a vélemény-nyilvánításhoz való jog békés és megengedett gyakorlásának módja, így a felperes nem hivatkozhatott arra, hogy állampolgári jogait gyakorolta, vele szemben a rendőri intézkedés alaptalan volt, mint ahogy „történelmi” helyzetre sem hivatkozhatott.

Függetlenül attól, hogy a felperes a rendőrök megindulása előtt látott vagy nem látott a helyszínen jelentősebb atrocitást, az MTV székházostrom erőszakossága ekkor már közismert volt. A felperes saját nyilatkozata szerint értesült a Rákóczi úthoz közel eső MSZP székház környékén történt erőszakos cselekményekről („balhéről”) is, amelyben a Rákóczi úton lévő csoportban jelenlevők érintettsége is felmerülhetett. Nem feltételezhette, hogy a rendőrökkel szemben felálló csoportosulás éjjel kettő után békés demonstráció, a csoport békétlensége, hangoskodása, garázda jellege nyilvánvaló volt. Ennek ellenére ahhoz csatlakozott, abban nemcsak passzívan, hanem aktívan részt vett, hangoskodott, kiabált, a csoport tagjaival a rendőrség mozgásáról kommunikált.

Fentiek alapján - különösen az időpontra, az erőszakos előzményekre, a rendőrökkel szemben felálló csoport garázda jellegére tekintettel - a civil rendőrök által megfigyelt és észlelt felperesi magatartás alapján nem volt egyértelmű jogalkalmazási tévedés, és kellően megalapozott volt az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a rendőrség részéről a felperessel, mint garázda tüntető csoport tagjával szemben, a csoporton belüli együttmozgást követően az elfogás és előállítás megkísérlése. A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy a megsemmisített másodfokú büntetőítélet indokolására figyelemmel, ha a felperes büntetőeljárási nyilatkozatai alapján, a cselekménye enyhébben minősül, akkor a hivatalos személy elleni erőszak bűnsegédi alakzata is megvalósulhatott a részvételével, ezért a vele szembeni fellépés semmiképpen sem tekinthető kirívó jogalkalmazási tévedésnek.

Ügyszintén a Be. 126. § (2) alapján az őrizetbe vétel elrendelése és a törvényben meghatározott 72 órát meg nem haladó őrizetben tartás sem volt aránytalan és indokolatlan. A szeptember 18-i köztudomásúan súlyos anyagi károkkal, személyi sérülésekkel járó MTV székház ostrom, a szeptember 19-i MSZP székház környékén történő rendbontások éjjelén, az egymást követő napokon történő súlyos rendbontásokra tekintettel még lehetett feltételezni, hogy a garázda, erőszakos csoportokban résztvevő, elfogott személyek ilyen tevékenységüket szabadlábon folytatnák, megismételnék.

A felperes ellenszegült, amint képes volt rá, elszaladt, az Rtv. 47. §-a, 48. § c), d) pontjai alapján a testi kényszer, bilincselés alkalmazása is jogszerű intézkedésnek minősült. Helyes indokolással állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a fenti körülmények között a felperes számára az Rtv. 19. § (1) és (2) bekezdései alapján, nem volt kétségsbe vonható az elfogására irányuló rendőri intézkedés jogszerűsége, továbbá az intézkedések és a kényszerintézkedések az Rtv. 15. § (1) bekezdésében foglalt arányosság követelményének is megfeleltek. A felperes által is hivatkozott

bíróági döntések alapján az intézkedések, kényszerintézkedések arányossága kapcsán kidolgozott elvek túlnyomórészt békés tüntetések feloszlására, egyénnel szembeni eljárásra vonatkoztak, nem pedig békétlen, agresszív, garázda csoportosulásban résztvevőkkel szembeni fellépésre.

Mindezek alapján jogszabálysértés nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperessel szemben alkalmazott intézkedések, kényszerintézkedések jogszerűségének feltételei fennálltak, a felperes továbbá nem bizonyította az őt ért bántalmazást, illetve az egyéb fogva tartása során elszenvedett keresetében állított sérelmeit. A személyiségi jogsértés és kártérítési kereset elutasítása ezért helytálló volt.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fenti indokolásbeli kiegészítésekkel helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, mely az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) (6) bekezdése alapján az alperesi jogtanácsosi nyilatkozattal összefüggő munkamennyiségre figyelemmel mérsékelten, áfa nélkül 50.000 forint összegben megállapított jogtanácsosi díjból állt.

A fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. január 20.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró